Motion

1981/82: 1963

Wivi-Anne Cederqvist m. fl.
Rätten till ersättning från arbetslöshetskassa

Tillämpningen av lagstiftningen om arbetslöshetsförsäkringen och kontant arbetsmarknadsstöd är baserad på principen att rätt till ersättning förutsätter att sökanden står till arbetsmarknadens förfogande. I princip skall man vara beredd att ta varje anvisat lämpligt arbete varje dag, såvida man inte anmält ett giltigt hinder.

Det finns en rad sådana "giltiga hinder", t. ex. sjukdom, bristande kommunikationer till arbetsplatsen, för lång bortovaro genom att pendlingsavståndet är för långt, om man är familjebunden eller ortsbunden, dvs. om familjen har små barn, eller om lönen väsentligt understiger vad man haft i inkomst i sitt föregående jobb. Allt detta plus en del individuella skäl kan räknas som giltigt hinder och innebär att man inte avstängs från arbetslöshetsersättning eller KAS även om man inte tar anvisat jobb.

Om man däremot saknar barntillsyn och på den grunden inte kan ta det arbete som bjuds blir man i regel avstängd från ersättning. Detta förhållande drabbar i första hand kvinnor, även om det under senare tid visat sig drabba även män, eftersom allt fler män numera stannar hemma och sköter barnet under föräldraledigheten.

Dagens föräldrar anmäler sitt barn för plats i den kommunala barnomsorgen redan när man fått havandeskapet bekräftat. Trots detta får man på många håll uppleva att plats inte kan ordnas när föräldern vill återgå till arbetslivet.

De som är berättigade till ersättning från erkänd arbetslöshetskassa eller kontant arbetsmarknadstöd får ej erhålla detta på grund av att kommunen inte kan ordna barnomsorgen.

Framför allt är det dock kvinnor som drabbas av nu rådande praxis, vilket får anses högst otillfredsställande från social synpunkt och från jämställdhetssynpunkt.

Oftast blir situationen sådan att den drabbade får vända sig till socialvården. Det blir alltså samhället som ändå får betala det hela. Men den arbetssökande får hela sin sociala situation försämrad. Ersättning från arbetslöshetskassa är ju ATP-grundande, vilket inte socialhjälpen är. Dessutom sänks sjukpenningen efter sex månader, om man inte står till arbetsmarknadens förfogande, vilket ytterligare försämrar den arbetslöses situation.

Här gäller det människor, främst kvinnor, vilka f. ö. är ersättningberättigade, som oförskyllt avstängs från arbetslöshetskassa eller KAS på grund av att de inte kan stå till arbetsmarknadens förfogande bara därför att samhället inte kan klara barnomsorgen.

Ett första krav är därför att den kommunala barnomsorgen byggs ut i ökad takt. En fullt utbyggd kommunal barnomsorg skulle undanröja denna orättvisa vad gäller arbetslöshetsersättningen.

Ett andra krav är att under tiden fram till dess barnomsorgen är helt utbyggd skall ersättning från EAK eller KAS utgå till försäkrad som f. ö. är berättigad till ersättning, även om barnomsorgen ännu inte ordnats.

Det enda krav som bör ställas på en arbetssökande är att denne anmält sitt behov av barnomsorg till kommunen.

Riksdagen har tidigare avslagit detta vårt krav i avvaktan på en eventuell proposition om allmän arbetslöshetsförsäkring.

En eventuell kommande reformering av arbetslöshetsförsäkringen kan inte tas till intäkt för ett uppskov med att undanröja de otillfredsställande förhållanden som nu råder.

Med hänvisning till ovanstående hemställs

att riksdagen som sin mening ger regeringen till känna att arbetssökande som f. ö. är berättigade till erkänd arbetslöshetskassa eller kontant arbetsmarknadsstöd bör erhålla denna ersättning även om kommunal barnomsorg inte kan erbjudas.

Stockholm den 26 januari 1982

WIVI-ANNE CEDERQVIST (s)

MARIANNE STÅLBERG (s)	YNGVE NYQUIST (s)
LAHJA EXNER (s)	MAJ-LIS LÖÖW (s)
OVE KARLSSON (s)	OLLE ÖSTRAND (s)
STIG ALFTIN (s)	IRIS MÅRTENSSON (s)
AXEL ANDERSSON (s)	ING-MARIE HANSSON (s)
HAGAR NORMARK (s)	ULLA JOHANSSON (s)
LILLY BERGANDER (s)	LISA MATTSON (s)
ANITA GRADIN (s)	DORIS HÅVIK (s)
ANITA PERSSON (s)	MAJ BRITT THEORIN (s)
OLLE WESTBERG (s) i Hofors	KERSTIN ANDERSSON (s) i Kumla

GOTAB 70449 Stockholm 1982